

DUMITRIOS

foaia parohială a Bisericii Sf. Dumitru - Poștă

CV DŢIHTVL SĂPTĂMŢINI

Duminica a XI-a după Rusalii Milostenie față de bogați

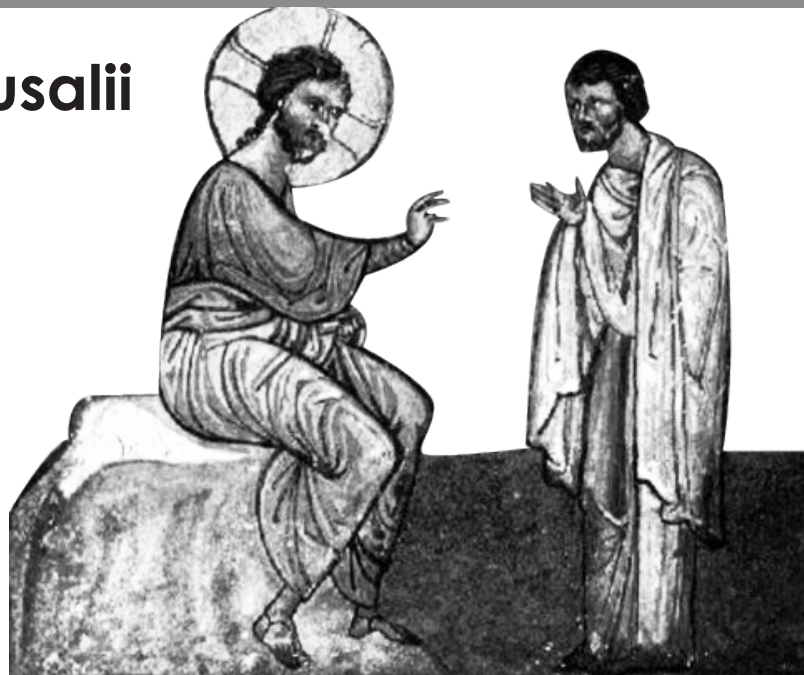
Încercând să găsesc modalitatea potrivită pentru a începe acest articol, îmi căutam o sursă de inspirație în presa zilei. Așa mi-au căzut ochii pe câteva rânduri ce elogiau starea financiară a unui tânăr ce, ironic, avea un nume care trimitea evident cu gândul la confesiunea noastră. Am găsit faptul că un ajutor pentru lipsa mea de idei. Probabil vă gândiți că o să-i critic pe bogați, în general, sau o să perorez pe seama neșăbuinței. Nu. Fără să vreau să intru în competiție cu rubrica de recomandări de carte din ultima pagină a ziarului nostru, aș vrea să vă spun câteva cuvinte despre modelele de lectură propuse astăzi și o carte ce se laudă cu o prezență masivă în casele noastre, este adevărat, cam acoperită de praf sau folosită ca un bun mousepad: Sfânta Scriptură sau Biblia.

Citim puțin, foarte puțin. Cineva zicea că trăim vremuri în care se scrie mai mult decât se citește. Mai grav este că se scrie și prost și, implicit, lecturile nu sunt folositoare nimănui. De ce spun aceste lucruri? Pentru că vedem diferența de optică, evidențiată întotdeauna, dintre paradigmele biblice și tiparele moderne, dintre personajele de esență tare și trestiiile ce ne încurcă vederea astăzi. N-am nimic cu trestiiile.

De ce ar fi un tânăr interesat de mântuire? Și, mai ales, unul bogat? Sunt întrebări pertinente, iar răspunsul la ele ar putea fi mântuitor pentru ei, dar și pentru noi. Mai ales pentru noi, în măsura în care facem ceva.

Ce șanse sunt să mă întâlnesc cu un tânăr proprietar de Bugatti sau Ferrari, acoperit de lanțuri, văzute și nevăzute, și preocupat de vacanțe în Madagascar, Bermude sau St. Moritz? Mici, știu. Mi-e teamă că nu frecventăm aceleași locuri și nu prea avem prieteni comuni. Dar dacă ne găsim la vreo slujbă, Cununie sau...să zicem o înmormântare. Aș ști ce să-i spun? De aici, începe greu.

În pericopa evanghelică din această duminică (Matei XIX, 16-26) ni se relatează conversația dintre Mântuitorul Hristos și un tânăr bogat ce era interesat de câștigarea mântuirii și care avusese o viață morală corectă până atunci. Doamne, dar puberul imaginat de mine nu mă întreabă ceva moral și nici nu este interesat de mântuire. Nici termenul nu și-l explică și nici nașii nu au făcut-o. Singurul lucru comun este întrebarea "ce-mi mai lipsește?" și preocuparea pentru comoară. Unul în cer și altul aici, mai la-ndemână. Ce o să-i zic, oare că bolidul lui va

pătrunde greu pe ulița îngustă a Cerului sau că aurul bătut cu pietre prețioase îl expune unor descărcări de conștiință majore? Cred că aș încerca să îl înțeleg. Să mă rog să vrea să vorbească cu mine, un personaj ciudat ce îi propune modestie, tact și îngăduință. Dezbrăcat de tatuaje și prejudecăți, el ar putea fi un copil care a fost obișnuit de foarte mic cu mașini, distracții și nepăsare de Lazării de la poarta sa. Ar fi o mare șansă discuția cu el, poate aș reuși să-mi arăt mila adâncă pentru ființe distruse de cei mai apropiați ai lor, rude și prieteni. Cum să-ți fie milă de un astfel de om care aruncă mii de euro pe haine, dineuri și iluzii? Așa cum Mântuitorului Hristos l-a fost milă de tânărul bogat ce se depărta cu capul plecat, rușinat că nu poate să pună mâna pe tezaurul din cer. "Iisus i-a zis: Dacă vorești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi" (v. 21). Să nu îi disprețuiți pe bogați, ci mai degrabă să vă fie milă de ei! Hristos este pilda noastră și aceasta este lecția. Lecția unui pedagog care nu se supără pe elevul ce a eșuat în rezolvarea unei ecuații, ci îl mângâie pe creștet sperând că într-o zi va învăța. "Auzind, ucenicii s-au uimit foarte, zicând: Dar cine poate să se mântuiască? Dar Iisus, privind la ei, le-a zis: La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință". Toate, chiar și mântuirea celui de la volanul jeep-ului care tocmai v-a tăiat calea, zâmbind triumfător de pe un munte de decibeli.

CÂT DE UȘOR E SĂ DEVII JUDECĂTOR?

Grațiela Tudose

La ce m-ar putea duce cu gândul titlul articolului? Să zicem, în primul rând, la multe întrebări, care ar suna cam așa: am timp să învăț, am capacitatea să asimilez într-un timp foarte scurt multe informații, îmi place această meserie, este o meserie care îi place lui Dumnezeu (că tot s-a discutat despre asta la seară catehetică), aș fi dispusă, dacă o să fie cazul, să plec din București, plus zeci de alte astfel de întrebări la care ar trebui să răspund. Dar de ce să mă chinui cu situații ipotetice, când pot deveni foarte simplu judecător în fiecare zi.

Vă întrebați probabil cum așa, mai ales în contextul legislativ și politic actual.

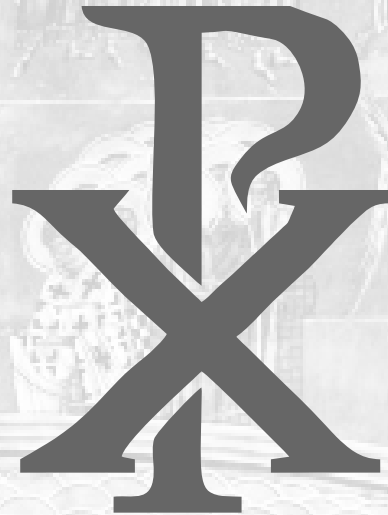
Să mă gândesc la o zi obișnuită din viața mea. Fără să îmi propun, fără măcar să deschid o carte de drept civil sau penal, nici atât de procedură civilă sau penală, fără să învăț 12-15 ore pe zi, mă trezesc judecător. Ședința de judecată începe într-un mod extrem de facil, fără să realizez, dis-de-dimineață, încă de la ieșirea din casă, când mă izbesc pe stradă de oameni grăbiți și preocupați să ajungă cât mai repede la birou sau cu copiii la grădini sau la școală, să plătească facturile, să-și facă cumpărături, oameni care aproape că nu îi văd pe cei pe lângă care trec. Și judecata continuă întreaga zi, fără probleme, oriunde m-aș afla, în metrou, la birou, pe stradă, în magazine, oriunde, nimic nu mă împiedică! De ce să încerc să-i înțeleg pe cei din jurul meu, să aflu ce probleme au, să le descopăr calitățile, de ce să-i iert, de ce să vreau să îi ajut, de ce să mă rog pentru ei, când cel mai la îndemână este să îi judec.

Nu îmi trebuie vreun act de învestire din partea vreunei persoane vătămate, mă sesizez din oficiu, nu trebuie să îi audiez, să le dau cuvântul pentru a se apăra de acuzele pe care li le aduc, nu am nevoie de martori, probe, nici atât să fie pertinente, concludente, verosimile, nu mă interesează circumstanțele atenuante, eventual cele agravante. Îmi creez eu cadrul procesual, stabilesc cine poate participa la judecată, nu îmi trebuie să cunosc nicio lege, niciun principiu

de drept, cu atât mai puțin să le și aplic. Cred cu tărie că toate analizele și judecățile mele sunt corecte, că pentru sentința mea nici nu este necesar să existe vreo cale de atac. Am încredere în propria mea judecată! Mai era ceva, totuși, foarte important, care mi-a scăpat din vedere: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați!”

Și iată că vine și o altfel de zi, în care sunt judecată ...greșit, cum altfel aș putea să consider eu. Și mă agit și mă frământ și noaptea devine zi și sufăr îngrozitor că nu sunt lăsată să mă apăr, să propun probe, că judecătorul meu nu este blând și îngăduitor cu mine, că nici măcar nu este interesat să înțeleagă fapta mea și să analizeze situația în ansamblu, că mi se face o mare nedreptate ...!-aș întreba de ce mă judecă și nu vrea măcar să mă asculte și aș putea să-mi răspund singură, cu o întrebare: „tu de câte ori nu ai judecat în același fel?”

Închei povestea judecătorului de fiecare zi cu o rugămintă a părintelui, care pe mine m-a impresionat tare, tare mult: „Vă rog din suflet să scăpați de povara judecării celui de lângă voi. E o pedeapsă teribilă pentru suflet. Judecarea aduce răutate, invidie, supărare, mândrie, toate relele posibile!”

NU TRĂIM CA SĂ MÂNCĂM, CI MÂNCĂM CA SĂ TRĂIM

Dan Mugurel Cârstocea

Prof. ed. fizică și sport și antrenor de fitness

“Nu trăim ca să mâncăm, ci mâncăm ca să trăim”, Socrate.

Practica și experiența mea ca antrenor de fitness, precum și prezența constantă în Biserica Sfântul Dumitru-Postă, mă îndeamnă să cultiv în rândul semenilor mei obiceiul unui stil de viață sănătos. Săptămânal, organizez întâlniri în care prietenii bisericii au ocazia să execute sub îndrumarea mea un program complex de exerciții adaptate nevoilor unor oameni care își petrec cea mai mare parte a timpului aplecați asupra biroului de lucru.

La sugestia părintelui duhovnic, voi insera în revista bisericii o rubrică care să vă îndemne să vă iubiți sănătatea trupească și sufletească. Nu uitați că a preveni bolile este mai ușor decât a le vindeca. Pentru început o să amintesc trei condiții indispensabile unui bun tonus de viață:

1. Așezarea duhovnicească, cultivată în biserică sub îndrumarea părintelui duhovnic.

2. Igiena alimentară, respectarea unui program de mese în care să fie incluse numai alimente sănătoase.

3. Mișcarea constantă și dozată corespunzător.

Pe curând și, nu uitați ce spune un vechi proverb francez: “Nebuniile făcute dimineața, se plătesc scump seara”.

CHESTIUNEA FOARTE COMPLICATĂ A IERTĂRII

Teodora Poptean

Chestiunea foarte complicată a iertării

În resentiment, există ceva din categoria unei piste false: dorința sau pofta de a pedepsi, de a face să domnească ordinea prin pedeapsă. Dacă trebuie să pedepsim, atunci să o facem fără resentiment: acesta este rolul dreptății. Dorința de dreptate devine o versiune acceptabilă a dorinței de răzbunare, latura sa civilizată. Așa iau naștere tot felul de practici, de mici puneri în scenă regizate de mintea noastră neîmbilanzită și cea mai amuzantă dintre ele mi se pare îmbufnarea.

Dacă am avut șansa de a nu fi suferit ofense grave, practicăm o pseudoiertare, cea care vine după răzbunarea prin îmbufnare. Îmbufnarea: dacă ne gândim bine, este atât de ciudată. Este o atitudine care nu poate exista decât față de persoane care ne iubesc sau care ne apreciază. Și despre care credem sau sperăm că se vor schimba sub efectul îmbufnării noastre. Față de persoane indiferente, îmbufnarea e absurdă și fără efect. De aceea ea este prin esență copilărească: numai copilul care se știe iubit își permite să fie îmbufnat; nu copilul neglijat sau bătut. La fel în familie, cuplu, în grupurile de oameni. Cineva e îmbufnat doar dacă se bucură sau dacă s-a bucurat de dragoste, afecțiune, stimă.

În îmbufnare, ca și în amărăciune, se regăsesc tristețea sau mânia; și poate mai multă frustrare decât decepție. Dar ceea ce predomină este dorința de a-l pedepsi pe celălalt privându-l de noi. De a-l face să sufere prin retragerea noastră ostentativă: nici o vorbă, nici o privire, nici bineînțeles, vreun gest pozitiv.

De multe ori în îmbufnare există acea delectare morocănoasă tipică pentru stările sufletești negative: să suferim făcându-ne să suferim.

Pentru a nu cădea în păcatul de a ne mânia dorind răul sub motivul binelui, putem doar să respingem resentimentul, să-l ținem departe de noi, recunoscând în el originea sentimentelor noastre de frică sau tristețe.

Ca să nu mai fim îmbufnați ar trebui să ne prețuim mai mult și să comunicăm mai bine. Ca să iertăm, nu numai toleranța este cea pe care trebuie să o avem în vedere ci și bunăvoința.

Câtă muncă...

Sf. Apostoli
Petru și Pavel

RUGĂCIUNI

Rugăciune pentru casa supărată de duhuri rele

Se face mai întâi sfințirea cea mică a apei.

Domnului să ne rugăm. Doamne miluiește !

Doamne, Dumnezeu al mântuirii noastre, Fiul Dumnezeului celui viu, Care Te porți pe heruvimi; Cel ce ești mai presus decât toată începătoria și stăpânia și puterea și domnia; Tu, cel mare și înfricoșător peste toți care sunt împrejurul Tău; Cel ce ai așezat cerul deasupra noastră și ai făcut pământul cu tăria Ta și ai îndreptat lumea cu înțelepciunea Ta; Care cutremuri din temelie cele de sub cer, încât și stâlpii lor se clatină; Cel ce zici soarelui și nu răsare, ascunzându-se după stele; Care ameninți marea și o usuci pe ea; a Cărui mânie topește stăpâniile și puterile, și din pricina Cărui pietrele s-au sfărâmat; Care ai zdrobit porțile cele de aramă și zăvoarele cele de fier le-ai rupt, pe cel tare l-ai legat și pe slujitorii lui i-ai risipit; pe tiran cu crucea Ta l-ai doborât și pe balaur cu undiță întrupării Tale l-ai prins și cu lanțuri l-ai legat în întunericul iadului.

Tu, Doamne, întărirea celor ce-și pun nădejdea în Tine, zidul cel tare al celor ce și-au pus încrederea în Tine, depărtează, izgonește și împrăștie toată lucrarea diavolească, toată năvălirea satanei, toată băntuiala puterii celei potrivnice

de la casa aceasta și de la cei ce locuiesc în ea, care poartă semnul crucii Tale celei biruitoare și înfricoșătoare împotriva demonilor, și care cheamă numele Tău cel sfânt.

Așa, Doamne, Care ai izgonit legiunea de demoni și ai poruncit duhului celui surd și mut și necurat să iasă din omul cel cuprins de el și să nu se mai întoarcă; Cel ce ai nimicit toată tabăra vrăjmașilor noștri cei nevăzuți, iar credincioșilor ce Te cunosc pe Tine le-ai zis: iată, vă dau vouă putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului. Însuți, Stăpâne, păzește pe toți care sunt în casa aceasta de toată vătămarea și ispită, izbăvindu-i de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua, de lucrul ce umblă în întuneric, de întâlnirea cu demonul de amiază, pentru ca robii Tăi și roabele Tale și pruncii, îndulcindu-se de ajutorul Tău și cu tabăra îngerească fiind păziți, toți ca unul, într-un gând, cu credință să cânte: Domnul este ajutorul meu și nu mă voi teme de ce-mi va face mie omul. Și iarăși: nu mă voi teme de rău, pentru că Tu cu mine ești.

Căci Tu ești, Dumnezeule, întărirea mea, Stăpânitor tare, Domn al păcii, Tată al veacului ce va să fie, și împărăția Ta este împărăția veșnică. Că a Ta, a Unuia, este împărăția și puterea și slava, împreună cu Părintele Tău cel fără de început și cu Preasfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Amin.

CARTE DE PVS DEOPARTE

Ivona Boitan

Paisie Aghioritul

“Cu durere și dragoste pentru omul contemporan”

În numărul trecut am vorbit despre dialogurile lui Gheronda Paisie Aghioritul cu călugăritele de la Mănăstirea Sihăstria, reunite în cele cinci volume "Cu dăruire și dragoste pentru omul contemporan". Dar nimic din cele cinci volume nu avea să mă pregătească pentru cele citite în cartea despre viața lui. Niciun dialog, niciun sfat pe care l-a dat nu a făcut vreodată referire la vreo minune pe care a săvârșit-o în timpul vieții. Și țin să vă spun că nu sunt o vânătoare de minuni, nu simt nevoia de spectaculos, încerc să îmi păstrez credința în aria normalului lăsând suprafirescul pe seama celor demni de el. Dar viața acestui om simplu stă de la început până la sfârșit sub semnul minunii. Dar înainte de a mă avânta la minuni mai mari aș vrea să vorbim de minunea "mai mică" a smereniei. Cum e posibil să faci bine atâtor oameni, cum veți vedea că a făcut el, cum e posibil să schimbi atâtea vieți, să fii văzător cu duhul în cel mai limpede mod cu putință și să nu faci niciodată referire la asta, pe parcursul a cinci volume de dialoguri, deci să zicem cam 1500 de pagini? Noi care ne lăudăm chiar și atunci când nu facem răul, care simțim că am avut un triumf asupra noastră dacă nu am făcut răul pe care am fi putut să-l facem, cum vom percepe deci această viață dedicată celorlalte? E mai ușor să accepți că au existat oameni cu vieți sfinte, cu putere de sacrificiu și martiraj care au trăit acum mii de ani... dar să citești despre un contemporan de-al tău, un om care a trăit aceleași vremuri tulburi ca tine, un om care a viețuit în aceeași lume plină de vulgar și efemer, dar care a reușit să se păstreze curat, un om care a avut de înfruntat aceleași încercări și a reușit, asta e mai greu.

Noi trăim cu senzația că sfinții sunt pe pereți și noi aici jos, sfinții fac ale sfinților și noi ale noastre și asta înseamnă că lumea e în echilibru și Dumnezeu la cârmă. Și iată că se naște un om ca Paisie Aghioritul care ne arată că sfinții urcă pe pereți pornind de jos. Dar ne-o arată prin viața lui. Nu ne-o spune în cuvinte.

Despre el nu vreau să vă dezvălui prea multe. Vă spun doar că și-ar fi dorit să viețuiască în pustie, ceea ce a și făcut o bună bucată din viață, dar s-a întors între oameni fiindcă a acceptat că aceasta e misiunea lui. Dacă am avea fiecare câte un fulg pentru fiecare om pe care l-a ascultat și mângâiat am fi gata să zburăm cu aripile noastre până la New York și-napoi fără escală. Cheia sfințeniei lui, v-o spun acum la sfârșit, printr-un text pe care el însuși l-a scris la ușa Colibei sale "Panaguda", acolo unde oamenii veneau, trăgeau de clopoțel și cereau să intre ca să fie ascultați.

"Scrieți ce doriți și aruncați însemnarea în cutie, și vă voi ajuta mai mult cu rugăciunea, decât cu multă vorbire. În felul acesta voi avea vreme să ajut mai mulți îndurerăți. Aici am venit pentru Rugăciune, nu ca să fac pe dascălul!"

Același om care a scris acest bilețel e cel care-i aștepta pe toți cu rahat și apă rece, care avea un cuvânt bun și o glumă îndreptătoare pentru fiecare, care a stat cu câteva zile înainte de moartea sa, având niște dureri atroce, să-i binecuvânteze pe toți cei veniți să-l vadă pentru ultima oară în viață. Și au fost câteva zeci bune de mii de oameni fiindcă faima lui de tămăduitor ajunsese departe....

În concluzie, mesajul părintelui este că mai presus de toate faptele, întâmplările și lucrurile pe care le facem în viața noastră de creștini, e rugăciunea.

Cu multă bucurie vă anunțăm că de acum puteți urmări activitatea Bisericii Sf. Dumitru - Poșta pe noul nostru site <http://sfantuldumitrupepost.ro/>

De asemenea, pe site veți putea găsi toate numerele din **Dimitrios** în variantă digitală, rezumatele serilor catehetice și multe altele! Vă așteptăm cu nerăbdare!

**Fii ctitor
cu 1 euro!**

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 - LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 - EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 - USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

Pentru a primi varianta digitală a revistei "Dimitrios" trimiteți un mail la adresa revista.dimitrios@yahoo.com cu titlul "ABONARE"

Oricine este dornic să scrie și să contribuie cu articole pentru revista "Dimitrios" este binevenit! Dacă aveți gânduri și idei pe care le considerați potrivite pentru a apărea în "Dimitrios" înșirați-le într-un articol de 300-400 de cuvinte și trimiteți-l la adresa Revista.dimitrios@yahoo.com. În cel mai scurt timp posibil vă vom anunța dacă este potrivit și în ce număr urmează să fie publicat! Bine primite vor fi toate cuvintele menite să ne îndrepte, mângâie, sfătuiască, laude, critice. Vă mulțumim!

1 septembrie, începutul anului bisericesc

Spre deosebire de anul civil, care începe pe 1 ianuarie, anul bisericesc începe pe 1 septembrie. Potrivit tradiției moștenite din Vechiul Testament, în această zi a început crearea lumii și tot în această zi și-a început Mântuitorul activitatea Sa publică.

Pe data de 1 septembrie, Biserica Ortodoxă îl prăznuiește pe Sf. Dionisie Exiguul, părintele erei creștine (cel care a calculat prima oară data nașterii lui Iisus Hristos). Sf. Dionisie este un sfânt dobrogean și este ocrotitorul Institutului Național de Statistică.

Program liturgic

Duminică 8:30 - Utrenia și Sf. Liturghie
Luni 18:00 - Program de spovedanie
19:00 - Seara Catehetică
Miercuri 18:00 - Sfânta Taină a Maslului
Vineri 18:00 - Acatist
Sâmbătă 10:00 - Parastas

Biserica
Sf. Dumitru - Poșta

Str. Franceză Nr.1
sector 3, București

0727 394 631